

hvor det understreges klart, at EU kun kan handle på områder, som traktaten giver mulighed for, og at de nationale parlamenter inddrages mere i beslutningsprocesserne og desuden gives større kontrolmuligheder ved hjælp af det såkaldte early warning-system, som skal sikre, at beslutningerne bliver taget i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Dette princip indebærer, at politik kun skal udøves på EU-niveau, hvis målene for den politik ikke kan opfyldes i tilstrækkelig grad ved handling på medlemsstatsniveau.

Kl. 14.45

Der er desuden beskrevet en procedure for frivillig udtræden af og genindtræden i EU-samarbejdet. Alt sammen, synes vi, udmærkede elementer i det foreliggende udkast.

Men der er bestemt også en lang række problematiske elementer. For det første at der ifølge udkastet skal udpeges en fast formand for EU. Ganske vist er denne formands indflydelse ifølge traktaten forholdsvis beskeden, men en sådan kranskegæfigur vil tiltrække sig international og mediemæssig opmærksomhed, og badet i dette lys vil figuren bestemt også tiltrække sig stadig mere og måske dagsordensættende magt.

Det kræver heller ikke megen forståelse at forudse, at en fast formand vil behøve at få tilføjet stadig flere ressourcer til at varetage sine opgaver. Og man kan frygte, at de få beføjelser, der er udstukket i forfatningstraktaten, blot er forstadier til en langt mere betydelig indflydelse, som knyttes til EU-formanden.

For det andet vil indførelsen af en fast formand eller præsident for EU være en utilsigtet cadeau til EU-modstanderne, der behøver synlige skræmmebilleder.

For det tredje har indførelsen af en fast formand den konsekvens, at det hidtidige roterende halvårige formandskab svækkes betydeligt som institution. Denne kilde til demokratisk forankring og legitimitet vil man udskifte med en skikkelse, der i bedste fald er en torn i øjet på skeptikerne. Det virker som en kortsigtet provokation, der sætter traktatens vedtagelse under unødigt pres.

I stedet mener vi, at man burde bevare det roterende formandskab. Det er jo ikke et lands størrelse, der afgør, om et formandskab bliver godt. F.eks. blev det seneste franske formandskab stærkt kritiseret af EU-forskere og politiske kommentatorer, mens både det svenske og det danske formandskabs resultater taler for sig selv.

Så er det spørgsmålet om kommissærer. I Kristeligt Folkeparti mener vi og har hele tiden ment, at Danmark og øvrige mindre lande naturligtvis også skal have en rigtig kommissær. Ikke nødvendigvis en fuldkommissær, men en rigtig kommissær, men det er statsministeren jo nu også enig i, så den vil jeg ikke koge mere suppe på.

Som et fjerde kritikpunkt udvider forfatningstraktaten kommissionsformandens beføjelser betragteligt. Disse beføjelser bl.a. til at udnævne og afskedige kommissærer svarer i betænkeligt omfang til en statsministers beføjelser. Ifølge min opfattelse udstyrer dette forslagskommissionens formand med magtinstrumenter, som langt overgår enhver rimelighed, og man kan frygte, at denne ordening bliver en genvej til stormagtspolitik. For vil der nogensinde blive valgt en kommissionsformand fra et mindre EU-land? Og vil en formand reelt kunne lade kandidatudnævnelser og afskedigelser gå imod de store landes interesser?

Det femte kritikpunkt er, som jeg allerede tidligere i debatten har nævnt, min oprigtige beklagelse af, at Europas historiske arv i præamblen bliver begrænset til en bred religiøsitet og almen humanisme. Alene ud fra en idéhistorisk bevæggrund burde Europas betydelige historiske arv i form af kristen etik og kristne værdier få en særskilt plads i såvel præambel som i art. 2's værdikatalog.

Europas love, styreform og samfundsstruktur er i vid udstrækning bygget på dette grundlag. Hvorfor må det ikke skrives ind, at også EU-samarbejdet skal bygges herpå? Hvorfor vil regeringen ikke kæmpe sammen med en række europæiske lande for at få dette skrevet ind, så det er det kristne værdigrundlag, Europas lande skal samarbejde på? Det er Kristeligt Folkeparti meget betænkelig ved at regeringen ikke vil. Det har nemlig lydt på svarene, som jeg har fået på nogle spørgsmål, jeg har stillet, som om vi hermed vil sige, at alle mennesker i Europa skal være kristne eller tilslutte sig kristne kirker. Det er ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om, hvilke værdigrundlag man arbejder ud fra og på.

Kl. 14.50

Så er der traktatens navn af forfatning. Alene dette kunne jo give anledning til en omfattende debat om f.eks. sammenhæng med eller modsætning til den danske grundlov.

Men inden den danske EU-debat endnu en gang bliver et overfladisk sværdslag om forbe-